

грошових потоків шляхом синтезу елементів планування, прогнозування, обліку, аналізу та контролю з використанням даних єдиної комплексної інформаційної системи з метою забезпечення фінансової стійкості в поточному періоді та в перспективі, тобто поступального прогресивного розвитку страховика в умовах ринкового середовища, посилення конкуренції й непрогнозованого впливу на його діяльність дестабілізуючих факторів.

1. Смоквіна Г.А. Контролінг як складова частина управління підприємством / Г.А. Смоквіна // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2011. – Вип. 2 (42). – С. 329–335.

2. Давидович І.Є. Контролінг : [навч. посібник] / І.Є. Давидович. – К. : Центр учбової літератури, 2008. – 552 с.

3. Терещенко О.О. Поняття “контролінг” та “управлінський облік” у теорії і практиці // Фінанси України. – 2006. – № 8. – С. 137–145

4. Тарасюк М.В. Генезис концепції контролінгу та перспективи її розвитку // Інвестиції: практика та досвід. – 2008. – № 17. – С. 18–23.

5. Деменіна О.М. Організаційно-економічні аспекти формування системи оперативного контролінгу на вітчизняних підприємствах // Проблеми науки. – 2008. – № 8. – С. 32–37

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД В УПРАВЛІННІ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Назаренко С.М., Майстро Д.С.

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»

В сучасних умовах основним завданням розвитку національної економіки є комплексна модернізація, яка неможлива без запровадження інноваційних технологій на підприємствах, виробництва ними нових товарів і надання інноваційних послуг. Крім того, здійснення успішного підприємництва чи окремих бізнес-процесів в сучасних умовах функціонування вітчизняних підприємств неможливе без розробки та впровадження інновацій в процеси виробництва, управління, планування та організацію господарської діяльності.

В Україні частка інноваційно-активних підприємств у загальній кількості становила за підсумками 2017 р. лише 14,3%, при тому що відповідний показник у США, Японії, Німеччині, Франції становить 70-82% [1].

Враховуючи цей факт, для України є корисним досвід розвинених

країн, які активно використовують різні механізми стимулювання, фінансування та реалізації інноваційних проектів. У розвинутих країнах до 90% приросту ВВП припадає на виробництво наукоємної продукції. В Україні ж сировинна складова у структурі виробництва і експорту перевищує 60%. Частка України у світовому ринку високотехнологічної продукції, який оцінюється в 2,5-3 трлн дол. США, становить лише 0,1% [2].

Тому Україні для відновлення національного науково-технічного потенціалу та переходу на інноваційний шлях розвитку необхідно запровадити цілу низку заходів, а саме:

- забезпечити відповідну фінансову підтримку фундаментальної та прикладної науки;
- підвищити роль Державного фонду фундаментальних досліджень у питаннях інноваційного розвитку країни;
- для фінансової підтримки загальногалузевих НДДКР доцільно використовувати систему позабюджетних фондів та нові інноваційні структури;
- взаємодія органів державного управління з науково-технічними організаціями повинна будуватися переважно на контрактній основі через конкурсний чи критеріальний відбір проектів інноваційного спрямування;
- держава має створювати умови щодо всебічного розширення міжнародного співробітництва в інноваційній сфері.

Варто також відзначити, що у різних країнах використовуються певні форми підтримки досліджень і розробок, такі, як зменшення податків, тарифні й нетарифні бар'єри, державні закупівлі, позики й субсидії.

Так, зокрема, у Великій Британії підтримують низький рівень оподаткування корпорацій, вважаючи це потужним стимулом для ризикових технологічних змін. У Німеччині, Іспанії та Італії низькі ставки базових податків доповнені спеціальними системами стимулювання впровадження ризикових проектів. У Франції застосовують іншу комбінацію: високі податки для всіх і різні спеціальні стимули в інноваційному підприємстві Система підтримки розвитку інноваційного підприємництва в економічно розвинутих країнах охоплює також амортизаційні пільги, пільги щодо стимулювання НДДКР, формування резервних фондів, податкові кредити. Крім того, промислово розвинені країни використовують такий механізм активізації інвестиційної діяльності комерційних банків, як дотацію до ставки відсотка за кредит, яка надається державою банкам за умов інвестування пріоритетних галузей і виробництв інноваційного спрямування [3; 4].

Отже, українським підприємствам необхідно адаптувати зарубіжний досвід управління інноваційною діяльністю, а саме, звернути увагу на те, що у країнах з рівнем науково-технологічного розвитку більш низьким, ніж у середньому в ЄС, як правило, застосовують заходи загального характеру, які дозволяють підтримувати широке коло напрямків в усіх секторах економіки. У цьому випадку держава орієнтується на заходи фіскального стимулювання, які відрізняються тим, що дають можливість ринку і його учасникам самостійно вирішувати, які галузі економіки необхідно розвивати, що сприяє їх інноваційному розвитку.

1. Наукова та інноваційна діяльність в Україні [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2005/ni/ind_rik/ind_u/

2. Макаренко Є.В. Особливості інноваційного розвитку європейських країн / Є.В. Макаренко // Проблеми науки. – 2008. – №7. – С. 39-42.

3. Біловодська О. А. Світові тенденції розвитку інноваційного підприємництва // Проблеми науки. – 2003. – № 5. – С.16-24.

4. Перерва, П.Г. Оцінка впливу інноваційної, інвестиційної та маркетингової політики підприємства на рівень конкурентоспроможності / П.Г.Перерва, С.Нарі, Szabolcs Nagy, Т.О.Кобелева // Вісник Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" (економічні науки) : зб. наук. пр. – Харків : НТУ "ХПИ", 2018. – № 15 (1291). – С. 89-94.

ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ МАЛИМ ПІДПРИЄМНИЦТВОМ У СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ (СЗТ)

Петлін Ірина Володимирівна

Львівський інститут економіки і туризму, м. Львів

Ефективність функціонування та активізація розвитку малого підприємництва у сфері СЗТ залежить від ефективно функціонуючого організаційно-економічного механізму управління туристичною індустрією та СЗТ зокрема.

В різних літературних джерелах по-різному підходять до трактування терміну «управління». Тому, варто виділити два напрями до розуміння дефініції «управління»: ототожнення управління з менеджментом та регулюванням.

В широкому розумінні – це одночасно система наукових знань, мистецтва та досвіду, втілених у діяльності професійних менеджерів для досягнення цілей організації шляхом використання праці, інтелекту і мотивів поведінки інших людей. У вузькому розумінні «менеджмент» –